

LA CAMPANA DE GRACIA

ADMINISTRACIO

REDACCIÓ

LLIBRERIA E SPANYOLA

Rambla del mig, 20

BARCELONA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

PREU DE SUSCRIPCIO

FORA DE BARCELONA

Espanya trimestre	8 rals
Antillas (Cuba v Pto. Rico)	16
Estranger	18

CADA NÚMERO 2 QUARTOS PER TOT ESPANYA

NÚMERO PELS VIUS, DEDICAT ALS MORTS.

¡ DIES IRÆ DIES ILLA...!

UN RECORT ALS DIFUNTS.

¡L'igualtat davant de la mort!
No destruirán aquest principi tots los poders que aborreixen l'igualtat davant de la vida; no destriurán aquesta llei de la naturalesa los que detestan l'igualtat davant de la llei.

Per més que l'home vulga establir divisions y desigualtats fins més enllà de la tomba; per més que al costat de la fosa comú s'hi aixequi 'l suntuós panteon de mármore, per més que la religió separi, com al infortunat Llaberia, del sítu sagrat, als homes que no son de la seva devoció, la naturalesa confon en una mateixa descomposició á tots los homes, als encumbrats y als humils, als rics y als pobres, als piadosos y als escéptics.

¡Gloria á la mort, qu'és l'última expressió de la justícia humana!..

Espanya, més que cap altra nació de la terra, té 'l deber de fixar sos ulls en lo cementiri.
Lo nostre dibuixant, en lo número passat expressava quins eran los morts de Espanya.

Aquí no hi ha tant sols sepultura pels cadàvers: aquí hi ha un cementiri per las ideas, y fins per las esperansas.

La política conservadora es una especie de epidemia mortal que produheix tantas víctimas com cassos. Tot lo que toca ab son alé queda mort en l'acte.

Tots los drets individuals son difunts: tots ells descansen. Tenen per llosa un biombo fet de paper imprés: en ell s'hi llegeixen varios trossos de la constitució de 1876, y 'ls trossos flachs, pròxims á esqueixarse están apedassats ab reals decrets, reals òrdres, circulars y fins oficis de qualsevol arcalde en monstruosa confusió. La sepultura dels drets individuals es lo monument de la legalitat conservadora.

La llibertat de la premsa y la llibertat de la paraula, la llibertat de conciencia y la llibertat de cultos també tenen lo seu ninxo en lo trist y fúnebre cementiri de la política conservadora.

Lo sufragi universal descansa també al costat de totas aquestas difuntas prerogativas.

¡Pobre sufragi! Mentres ell reposa, ja no més tenen vot los difunts que viuen en lo Camposanto. Al morir ell vá morir l'esperit públich, y ¡com si fos un cástich providencial! si 'l govern vol electors té de demanarlos á la terra, y 'l millor medi per sortir diputat es una carta de recomandació á la Junta del cementiri.

No sols son los drets y las llibertats las víctimas de la política conservadora.

Lo comers ha mort de anémia, l'industria de una parálisis, l'agricultura devorada per la plaga de la llagosta, de la flixera y dels recaudadors de contribucions, que l'hi xuclan fins los terrosos.

La bolsa qu'és lo pols del crédito puja alguns céntims, com si fés la revivalla de la mort: pero 'l crédito té una malaltia mortal, y valen molt més y son molt més caras las medicinas per ferli pujar lo pols, que no 'ls tristos dias de vida, que l'hi donan de més ab aquestas costosas medicinas.

Per tot aixó en lo dia de avuy dirigim un recort als morts.

Aquells que foreu un dia 'ls nostres amichs, Robert Robert, Tomás Padró, Antoni Llaberia, Joseph Anselm Clavé, fins que vinguém á fervos companyia, viuréu dintre de nostre cor, sense que 'l temps, ni la separació pogan debilitar l'afecte de l'ánima.

Y vosaltres, recorts de aquell período de llibertat, drets de l'home y de la conciencia per nosaltres tant volguís, que un dia demostrareu qu'España era un poble lliure, vosaltres per més que crega lo contrari la política conservadora, viviu encare, y ressuscitaréu al estrépit del carro del progrés que avuy está encallat y que un dia ó altre han de treure d'aquesta fanquera.

Ab vosaltres renaixerá 'l comers, l'industria y l'agricultura, aquestas forsas vitals que sempre han anat unidas ab lo renaixement de la llibertat.

Tant-de-bó, que l'any que vé, quan dediquéu un recort á las personas, no haguém de dedicar-lo á las ideas.

P. K

Ja 'u veuen: en lo número passat lo retrato de Joan Oliva y Moncusí y una biografía ab datos, que no 'ls havia donat encare cap periódich.

Avuy, una vista del atentat del carrer Major, croquis auténtich de 'n Pellicer y dibuix del Apeles Mestres.

A més un número de dol, en una forma que no s'ha fet encare á Espanya.

Qué hi farém? Vostès nos favoreixen, y aquí 'ns tenen barrinant sempre per complaure'ls.

Los semblará impossible; pero no 'u es.
Hi ha periódichs ministerials, que després de lo que vá succehir al carrer Major de Madrid, y atenant que l'Oliva es un catalá, demanan medidas de rigor contra Catalunya.

Per ells, Catalunya ha de desapareixe: Catalunya es un foc de perturbació y de rebeldia: contra Catalunya, sense vacilar, diu *la Política*, órgano de 'n Cánovas.

Si no estiguéssim convensuts de que 'ls homes polítichs hi ha certs moments que perdén la xaveta; si no creguessim que estirant, estirant la corda, es de la manera que 's trenca, diriam que aquesta tendencia es injusta, es insensata, es inhumana.

Are no dihem res, perque tenim la seguretat de que no hém de veure l'enterro de Catalunya, y Catalunya ha de veure 'l seu.

Ja s'haurán acabat las obras de restauració del Congrés.

Un periódich diu que hi faltan algunas figuras decorativas.

¿Que faltan figuras decorativas al Congrés.
Aném conteho á la tia de 'n Cánovas.

Han enviat missionistas á Marruecos.
Y ni un sol moro s'ha fet cristiá. En cambi dos novicis s'han fet moros, llensant lo bonete y posantse 'l turban.

Jo crech que si Marruecos nos envia algunas missionistas del género femenino, no hi ha católichs á Espanya per quatre dias.

Espanya en París.
Lo ram militar: un pila de medallas.
Lo ram de instrucció pública: ni un sol premi.

Al Japon n'hi han tocat una pila...
¡Cá, si quan dihen alló de que Espanya té de anarse'n á conquistar Marruecos me venen esgarriansas!

Molt cuidado que no vingan los marruecos á conquistarnos á nosaltres!..

A Málaga ván agafar á un jóve que vá donar algunas garrotadas al seu pare.

Jo conech á unas corts fillas del sufragi universal que també l'hi están donant cada dia garrotadas y ningú las agafa.

Cridém l'atenció del Jutje de Málaga.

Ja s'han tornat á reunir las Corts.
Vamos á veure. ¿Durarán tres anys ó cinch anys? Aixó depen de las circunstancias.

Las Corts son com aquells trossos de goma que 's fican entre 'ls dits la canalleta per tirar papers.

En Cánovas es lo xicot: los constitucionals remugan, s'estira la goma; s'están quiets, la goma s'arronsa.

De un á un s'han anat presentant los presos que havian fugit de la presó de Tortosa.

Corrian per aquestas montanyas esperant que 'ls agafessin, y nada.

Fins que al últim parodiand á Mahoma varen dir:

Ja que la policia no vé á buscarnos, aném nosaltres á buscar á la policia.

Ha mort lo fundador de la *Campana de Gracia*.

Si senyors: ha mort lo general Gaminde, autor del famos assalt de Gracia y fundador del nostre periódich.

Com que no guardém rancunia, y menos quan hi ha la mort de per mitj, hém de declarar que sentim aquesta desgracia.

Además comparat lo general Gaminde ab los homes de la situació actual, era un liberal.... casi un demagogo.

Lo rector de Marganell es més radical que 'l mateix bisbe de Vich.

Aquest rector no sols vá dir qu'estava excomunicada la *Campana*, sino que 'ls que saben de lletra están més perduts que 'ls que no 'n saben, anyadint que son més animals que 'l pastor que passa la vida á la montanya entre mitj del remat.

¡Magnífich Sr. rector!
Bè prou que 'u sabém. Per vostés lo esencial es que tothem visqui entre mitj de la llana.

EPITAFIS DEL ANY.

Era gras, roig, molt panxut,
ab dos xavos demostrava,
que era rich, que l'hi sobrava
benestar, goig y salut.

Apagá 'l gas com qui ré,
y un ministre, ab molt salero
l'hi vá cargolá 'l melxero,
y ell se vá apagar també.

A dintre d'aquest fossá
hi descansa un catalá,
que prengué una enrabada
ab una certa criada,
y del fet vá reventá!

Dintre una urna electoral
hi descansa un concejal:
Al últim hi cauran tots:
Senyors del Saló de Cent
recordéus eternament
de 'n Batllori pica-vots.

Es mitj de la gran sequia,
á pendre ayguas se 'n va aná:
era un arcalde del dia:
de set lo poble 's moria
y ell bebia á reventá.

Vá tornar lo Sr. Fanra,
y ell avants tant amatent
deixa estar l'Ajuntament.
Lo poble crida «Vá caure»
y ell fa veure que no 'u sent.

Pansidas, baixas, al ras
hi ha las calderas del gas:
dintre d'ellas hi han estesas
dugas pobretas empresas.
La cansó del torrut,
qui gemegá ja ha rebut.

En eix ninxo que veyen
jan on mestre e' arransit;
un dia 's menjá un fidén
y vá morir de un enfit.

Abandonat al olvido
dorm aquí lo cos de un caco:
vá morir de un fart de jaco,
Al fin pudo ser habido.

A dintre de una sabata
hi descansa cert banqué,
que á Barcelona vingué
volent moure saragata.
Tractava de perdre uns ratos
arreglant lo inarreglable,
y van dirli:—Apa al diable;
Zapatero á tus zapatos.

Lo sepulcre es Barcelona:
lo comers á prop de l'ona
trist descansa, no fa ré:
y l'industria 's desespera
y una trista llumana
posa en clar sa mort també.

Lo treball está parat
lo poble desesperat
passa angunias y dolors
y en tant tenebrosa estancia,
tant so's hi troban sustancia
uns quans cuchs conservadors.

Los pelegrins estaban en futismats.
Després de la quarentena 'l govern italiá vá

ferlos hi pagà 120 pessetas per drets d'aduna per lo pendó que portavan.
Lo govern italià no vá registrar bè als pelegrins.
Si haguès hagut de cobrar drets per tots los pendons que hi anavan!...

Concells d'un catèdric de obstetricia als seus deixebles.
Jo vaig assistir á una senyora que anava de part: lo part era difícil, y per salvar la criatura, vaig tenir que amputarli 'ls brassos. Lo manco 's vá anà fent gran, y 'm vá seguir un plet reclamantme indemnació de danys y perjudicis. Per lo tant quan se trobin en un cas semblant, avants de amputarli 'ls brassos, amputinli 'l cap.»

Ja s'han obert las Corts. Los diputats catalans y 'ls constitucionals, volen entaular una discussió sobre la huelga del gas.
A n'aquests si que ha arribat lo cas de dirlos:
¡Qué Dèu vos illumini!

Quan los pelegrins ván desembarcar lo desembarcadero de la Pau estava plé de policia y de guardia-civils.
Darrera del cordó hi havia una castanyera que s'esgargamellava cridant:
—Calentas y grossas!
—¿Que hi fa tanta policia aquí? preguntava un curios.
—Res, responia un altre: pobres pelegrins! ni siquiera volen que menjin castanyas.

Al passar lo *Santiago* pèl golfo de Lió, lo mar estava alborotat y 'ls pelegrins ván ballar un xotis.
Al anar á Roma, la mar estava tranquila y cantavan.
Després de cantar, una mica de ball es lo que correspon.
Al arribar al port de Barcelona era negra nit, y perque algú al desembarcar, no prengués un bany ván suspèndre 'l desembarch, y molts ván quedar-se á bordo á menjar galleta.
Lo vapor era 'l *Santiago*. Per una nit ván trobar á Espanya tancada.
Per xó ja desde antich venia dihentse: «*Santiago, cierre Espanya.*»

Are dihen que 'l govern destina al Sr. Aldecoa á la caixa de dipòsits.
¡Es molt just!
En Romero Robledo vá matar al antich governador de Barcelona: y are 'l govern l'hi paga la caixa. No hi ha res que dir.

Una escena del dia dels morts.
Vá morir-se un oncle rich deixant als seus nebots una verdadera fortuna.
Aquests van gastarse dos ó tres cents mil duros erigintli un panteon tot d'una pessa. Estava vuydat de dins, y 'l mort va ser enterrat dintre de aquella enorme massa de mármol.
—¿Per qué haurán fet una cosa aixis tant monstruosa? preguntava un que visitava 'l cementiri.
—Es molt senzill: ho han fet pesant perque 'l difunt no puga alsarho, y ho han fet tot de una pessa, perque no puga sortir per las esclexas.

L'escampavia *Chispa* se 'n ha anat á pico.
Vels'hi aquí lo que t'è anarse 'n per aquestes mars de Dèu ab una *chispa*.
Al menos los municipals l'haguessen dut á cala ciutat!

A Bilbao s'ha descubert una falsificació de sellos de guerra.
Y á propòsit: lo govern per mí no falsifica 'ls sellos; pero falsifica la guerra.
¿Ahont es la guerra? Veyam, que me l'ensenyi. ¿No diu cada dia que ha acabat la de Cuba y la dels carlins? ¿Y donchs á que venen los sellos?
Francament, jo casi juraría que aquí no hi ha més guerra que la que s'ha declarat á la butxaca del contribuyent.

Un general á un soldat, que havia fet una acció heróica:
—¿Qué t'estimes més, 100 duros ó la créu de San Fernando?
—¿Quan val la créu de San Fernando?

—Quatre ó cinch duros.
—Llavors donguim cinch duros de crea, y noranta cinch en metàlich.
A un expositor de París no més l'hi han donat una medalla de bronze.
—Y está tant alegre ab una medalla tant ordinaria? l'hi preguntavan.
—Jo ray, que soch daurador!

En un poble de fora fan la festa major y 'ls jóves fan un ball á la plassa, davant de la parroquia.
Lo rector:—Noys, no tinch cap inconvenient en que 'us divertiú; pero hauriau de fer una cosa que 's fá per tot arréu, ahont hi ha catòlichs.
—Demari.
—Deixarme la música per l'ofici.
—No hi ha cap inconvenient; pero vosté ha de fense 'n un altre.
—Diguin.
—Tota vegada que á la nit de l'iglesia no 'n fá res, hauria de deixánsela per saló de des-cans.

Un pare t'è la filla malalta. Entre paréntesis es una noya bastant lletja.
La visita un metje jove, solter encare.
—«Salvim á la filla, diu lo pare, en un transport de dolor; sálvimela y conti ab la seva má.»
Lo metje apreta á corre y no l'han vist may més.

En un poble de fora: L'arcalde y una nena:
—¿Com es qu'has tallat la qua del ase de la rectoria?
—Ja veurá, á casa vá venir aquest istiu una senyora de Barcelona, y vaig veure que 's ficava cabells dintre del monyo. A mí també m'agrada anar bonica. Més val que hi vaja jo, que l'ase del rector.

Un malgastador:—Los diners son rodons perque han de corré.
Un avaro:—Los diners son plans, per apilo-tarlos.
—Jo:—En aixó com en totes las cosas, l'ava-ro y 'l malgastador, partint de un extrém opo-sat, tots dos tenen rahó.
Ja 'a deya 'l poeta:
«En este mundo traidor
nada hay verdad ni mentira;
todo es segun el color
del cristal con que se mira.»

Edison ha tret un nou invent: un paper que reté la llum.
Tot lo contrari dels periódichs neos. Aquests l'interceptan.

A París se representa l'ópera «Romeo y Julieta.»
Al final Romeo y Julieta moren, com tothom sab.
Y un concurrent digné.
—¡Quina desgracia! Are que aquest parell anavan á guanyar tants quartos, 's moren. ¡Lo qu' es la vida!

S'ha disposat qu'entrin á Cuba sense pagar drets los burros, los ases, las mulas, etc. etc.
Pelegrins, espavillarse...

De un periódich de Madrid:
«Escoltin ¿no han observat may la molta semblansa que tenen los missals ab los gober-nadors.»
«¿En que se semblan?»
«¡Ay, ay! En que á cada punt los mudan de puesto!»

Alguns salvatjes de Nova Zelanda van fent progressos.
Figúrinse que un d'aquestos dias varen crupirse cinch missionistas que anavan per convertirlos.
¡Qué volen ferhi! Lo mateix carinyo.
Hi ha partidaris de las bonas paraulas y par-tidaris dels bons bossins.

Un robo descubert per un lladre.
Un lladre de Madrid entra dias endarrera á casa un forner y roba un pá.
L'agafan, y 'l jutje per fixar lo valor de l'objecte robat fá pesarlo.

Pesan al pá, era de tres lliuras, y n'hi falta-van quatre unsas.

Pregunta: ¿Qui es més lladre, 'l que s'em-porta un pá, arriscantse, perque t'è gana, ó 'l que passant lo pá per las casas ne merma qua-tre unsas ab tota la seguretá?
Apa aquí, legisladors!

Diu que pèl maig tindrem pelegrins francesos que aniran á Montserrat.
Una idea.
Que no pujin la montanya per Monistrol: fássinlos anar cap á Esparraguera, y amunt sempre, fins al Bruch.
Se divertiran.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas dignas d'insertarse 'ls ciutadans Pare Nou, Pau Sala, San Pere y Espinach.
Las demés que no s'mencionan no 'ns serveixen, com y tampoch lo qu'eavian los ciutadans Micaló de Sarriá, Trill, Cap esquerdat, Nelusko, Garibaldina, J. F., Titit, Trill y A. Escuder B.
Varios lectores de la *Campana*.—Torelló: Me sembla que no mes n'hi ha un, perque no veig mes que un carácter de lletra: ademés com que no desmenteix ni rectifica 'l fet, tinch de dirli que qui siga confrare que prenga candela.—F Manent: Publicarém lo que 'ns envia.—Pau Sala: Hi anirá una mudansa.—Un vigatá: Es escesivament llarg, y ne trobém medi d'escursarho.—Morolobocongof: Publicarém un geroglífich.—J. Reirref: Hi anirá una combinació y una mudansa.—Ximelis y demés: Idem. la combinació.—A Espanya: Igual la seva y 'l geroglífich.—B. P. Hostalrich: La carta ha arribat una mica tart: la semana entrant ne par-larém.—Noy de X: Ja 'u ha vist: n'hem aprofitat un.—Dia-mant: Idem un de vostre.—P. V. y N: Castellvell: Queda complascut.—R. A: Gracias per l'avis, diguili que comensí aviat, que aquestas cosas mes nos favoreixen que 'ns per-judican.—J. V. y M: Vilafraça: L'indole d'aquests as-sumptos son mes propis per anar davant del Juije que da-vant del públich.—Jaumet: Bueno, está bé.—A. S. Blanes: L'assumpió ab preguntas podia darse; ara es molt delicat.—Nonat Sacarias: Lo fet no t'è prou importancia per que la *Campana* se 'n ocupi.

SOLUCIONS.

Á LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

- XARADA 1.ª—*Farigola.*
- ID. 2.ª—*Figas.*
- ENDEVINALLA.—*Aranya.*
- MUDANSA.—*Mas.—Pas.—Gas.—Nas.*
- QUADRE DE PARAULAS.—

P	a	p	a
A	l	a	s
P	a	c	a
A	s	a	s
- TRENCA-CLOSCAS.—*Salamanca.*
- CONVERSA.—*Matalús, Nasi.*
- GEROGLÍFICH.—*Com mes un riu mes als altres fa riure.*

XARADAS.

I.
Com sossegar no podia
tenint ingleses á mils
vaig sortir de Barcelona
per anarme'n lluny d'aquí.
Vaig agafar la *hu tercera*
qu' es *quari quarta* repetit
y me 'n vaig *primera y quarta*
á *hu dos tersa*, ¡bon país!
Una *tot* va enamorar-me,
y 'ns vam cassá tot seguit.

UN PAGANO.
II.
Prima es lo qu' es menja més;
segona es un bon company
y á copia de tans *tots* l' any
nos deixan sense diners.

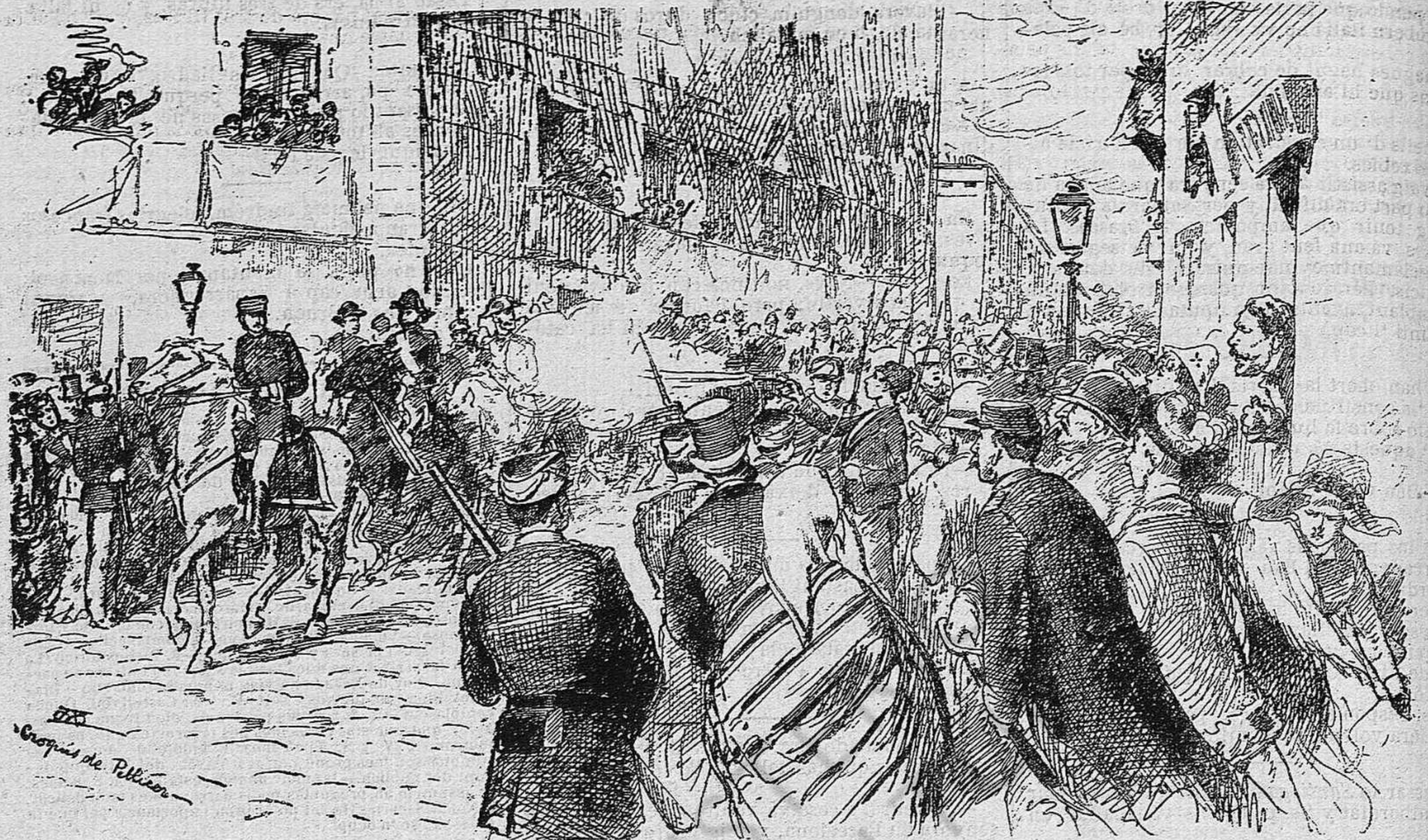
MORATILLA.
ENDEVINALLA.

Tinch cor sense ser persena
y de persona tinch nom;
hi ha gent qu' á la cara 'm portan.
Y casi 'm menja tothom.

J. TEBOLL G.
MUDANSA.

Vá entrar un *tot* l' altre dia
y *tot* per mí la gran sort,
un *tot* lector que hi havia
fet de *tot* á n' el meu hort.

J. M. AGUILERA.

Atentat contra la vida de D. Alfonso XII.

CONVERSA.

—Manel, ¿sabs que 'm caso?
 —Avuy m' ho ha dit lo teu germá; pero, ¿quin dia celebras lo matrimoni?
 —Ramon ha disposat que sigui lo diumenga.
 —Y com se diu la teva promesa?
 —Aisa busca 'u, qu' entre tú y yo ho hem dit.

M. DE Z. ESTUDIANT.

CABORIA.

a . a
 a . a
 a . a
 a . a
 a . a
 a . a

Omplir los pichs de consonants de manera que llegis de dret y esguerra tingan significat.

PEROGRELLÓ.

TRENCA-CLOSCAS.

Fan la casa del pare Vildra.

Formar ab las anteriors paraulas lo nom d' una vila de Catalunya.

GANYOTAS.

GEROGLÍFICH.

C. C. X X
 O O O O O
 P O T D.
 J. M. I I I I

A

J. ROSSELLÓ.

INTERESSANT.

ALMANACHS AMERICANS DE PARET

AB XARADAS, EPÍGRAMAS Y ENDAVINALLAS.

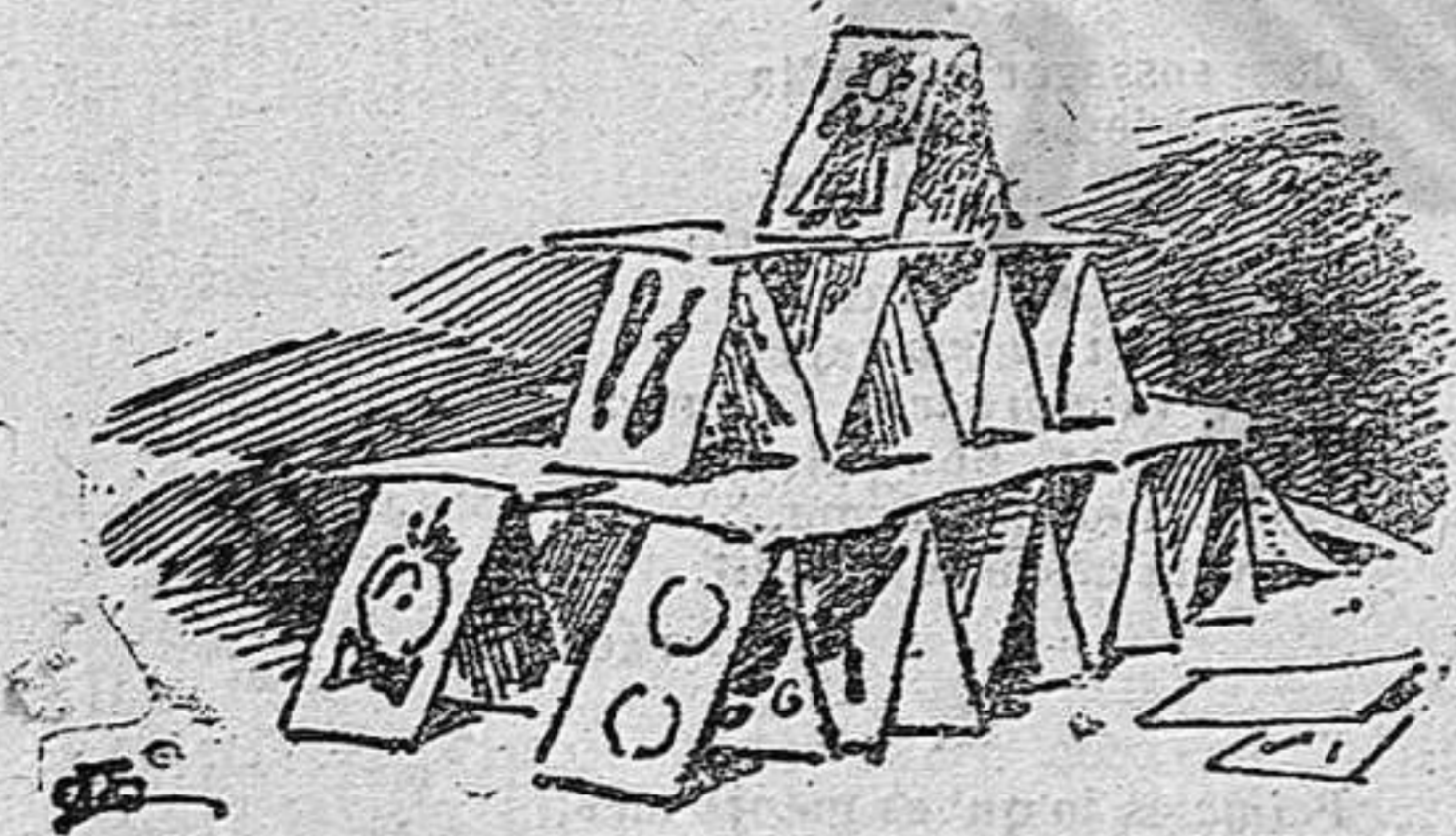
Gran asurtit per tots los gustos y tetas las fortunas. Dibuxos variats, cromos perfectes, incrustacions d' or, formas distintas y elegants, tamanyos de totas classes y preus baratissims, desde 2 rals á 18. Tot aixó ho trobarán en la llibreria de 'n Lopez, Rambla del mitj, 20. Vajin á veure 'ls y se convenserán que no exagerém.

VENTA AL POR MAJOR. Als corresponsals s' otorgan grans rebaixas.

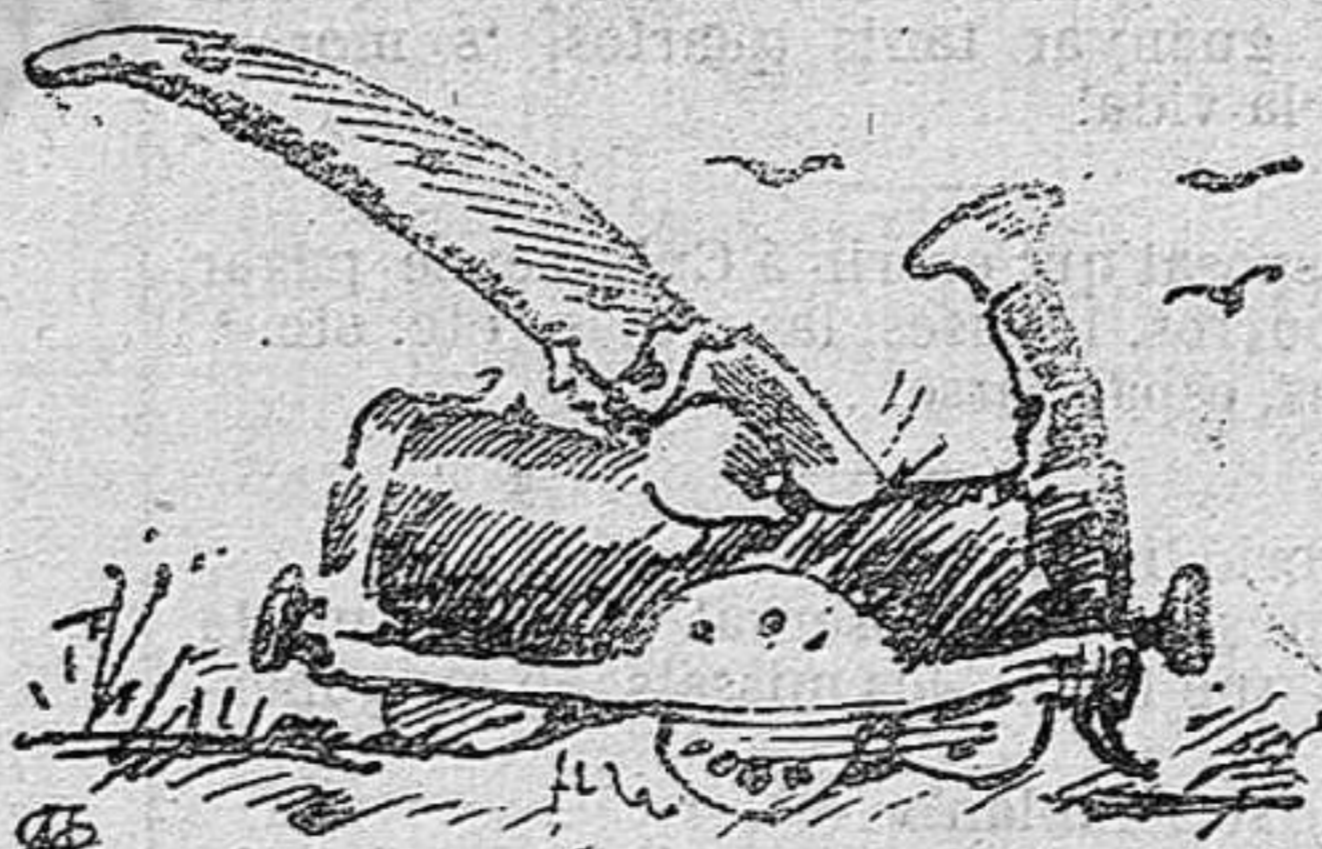
LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, 811. Arch del Teatre, 8. y 57

CEMENTIRI NACIONAL.

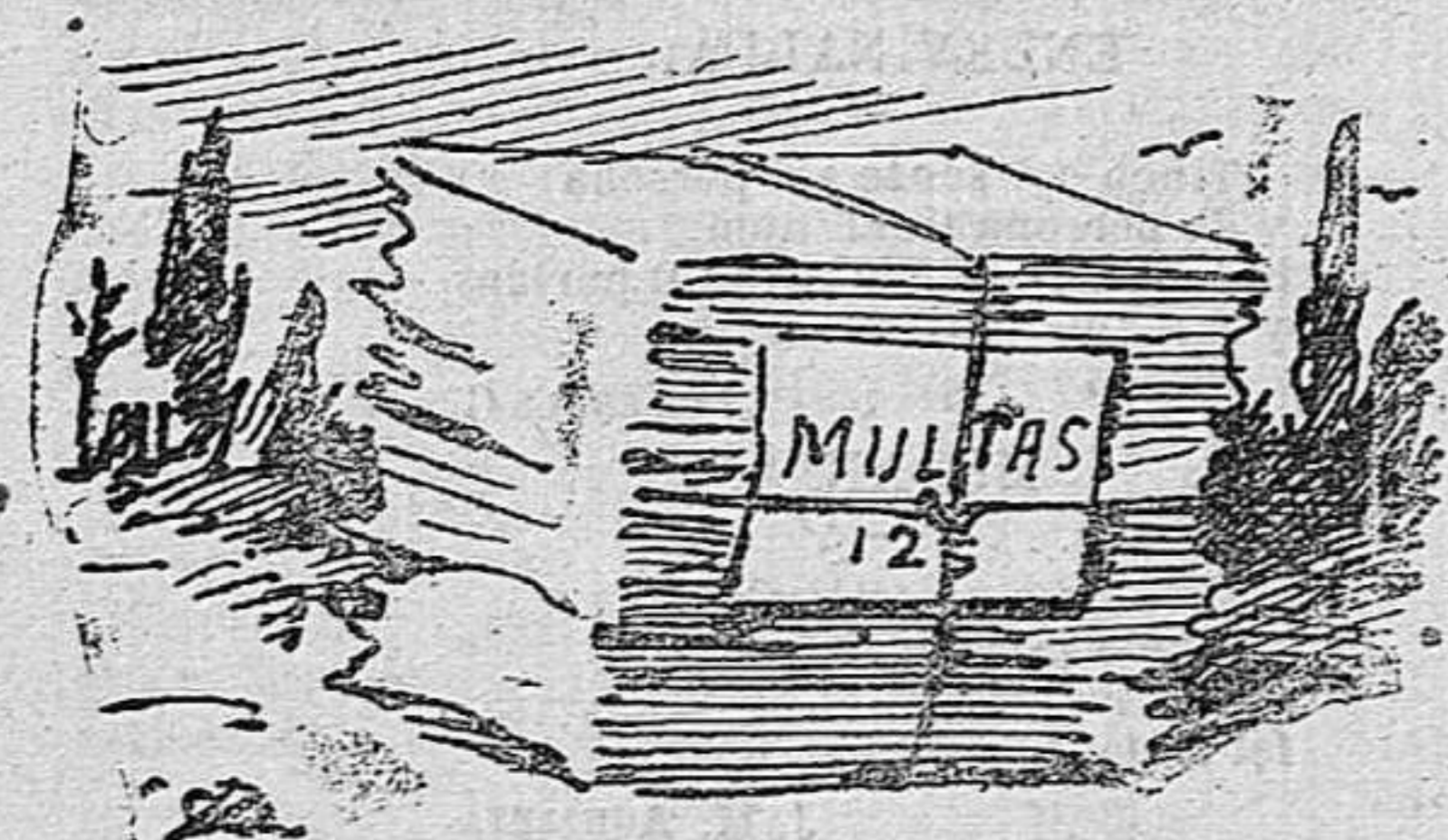
Panteon de la integritat nacional.

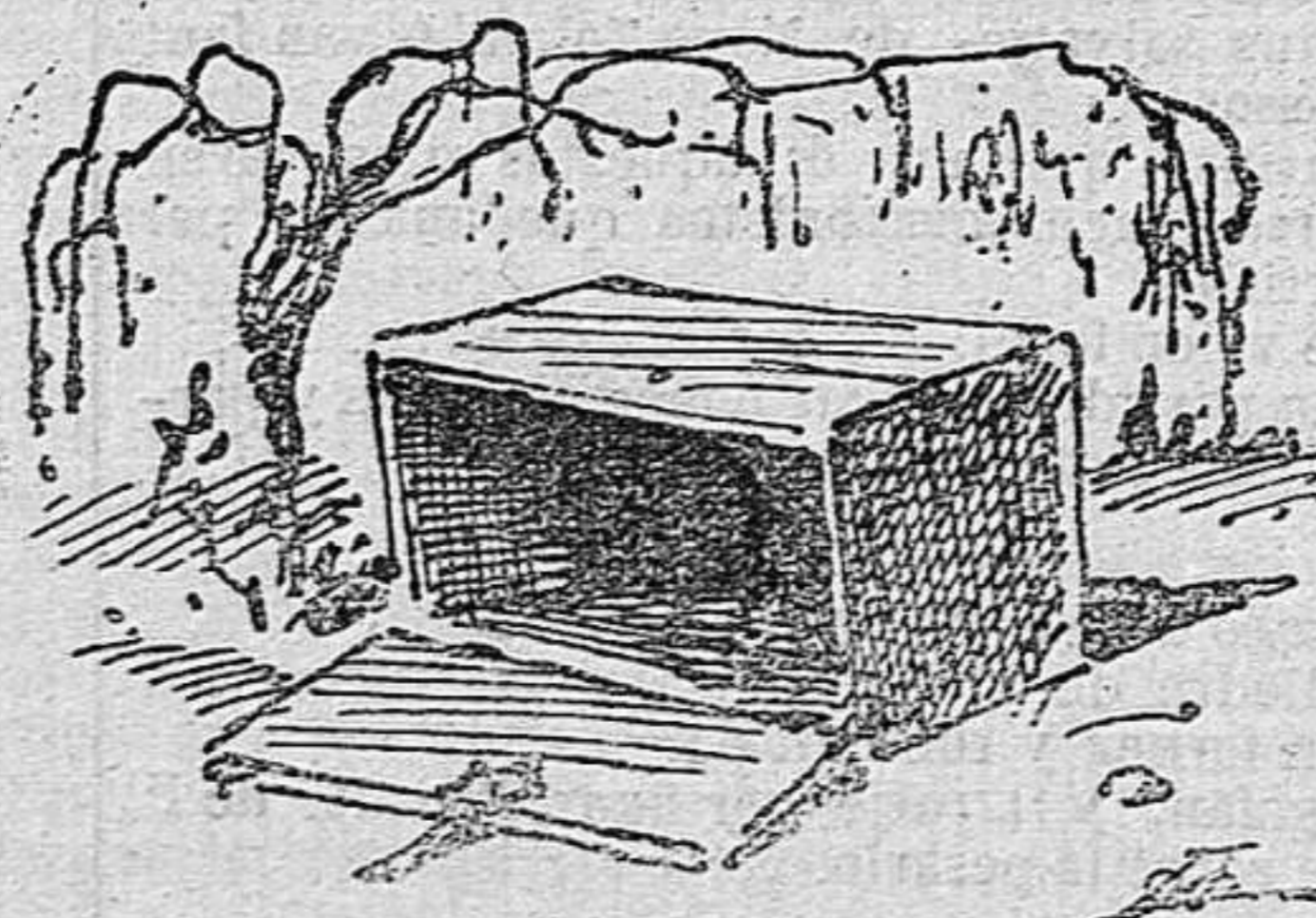
Panteon de la seguritat individual.

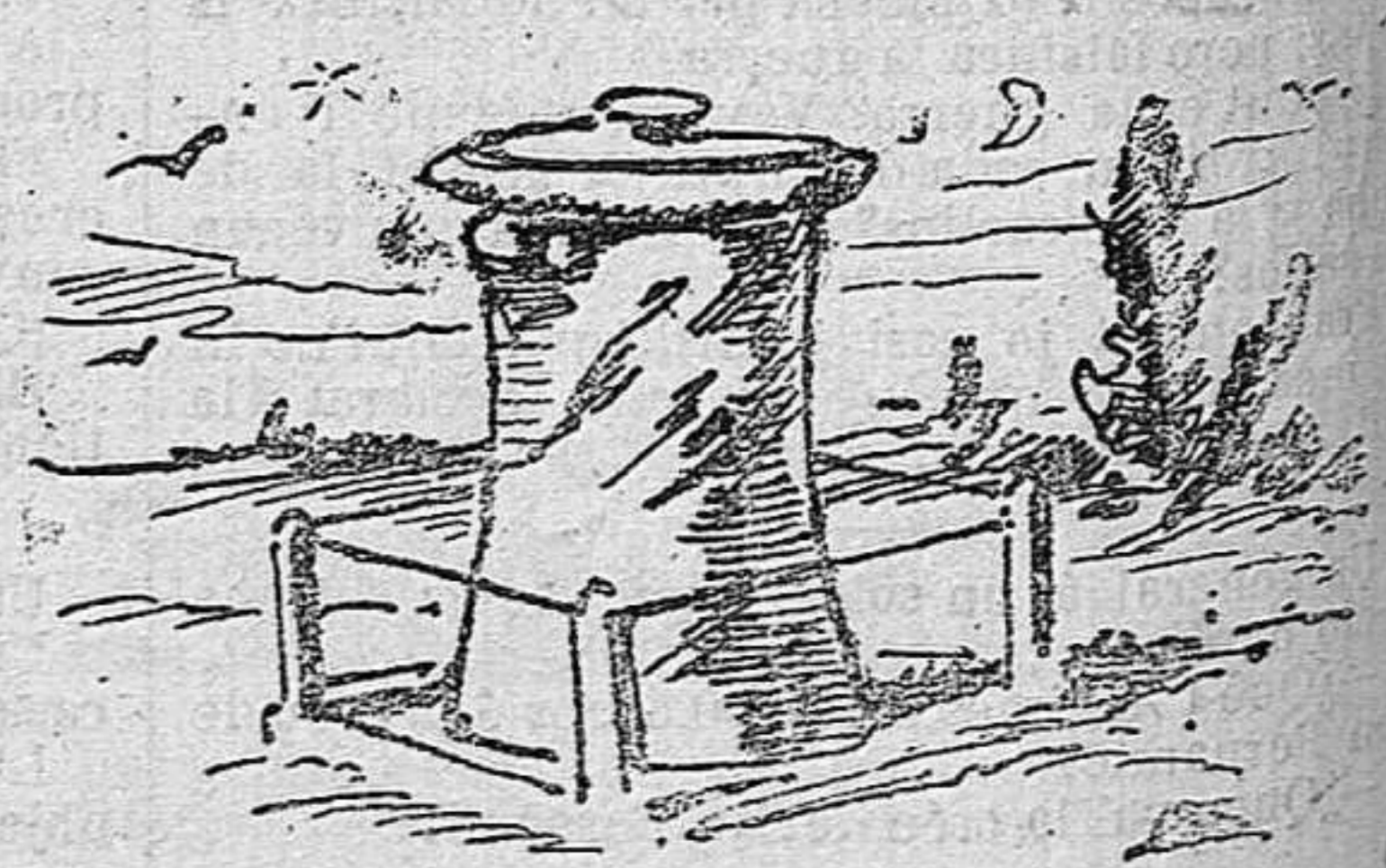
Panteon de la industria.

Panteon de la Prempsa.

Panteon del Tresor.

Panteon de la moralitat.